

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 744/2019
22.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник у поступку по ревизији Градимир Николић, адвокат из ..., против туженог ББ из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Драган Марковић, адвокат из ..., ради понављања поступка, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Нишу Гж 6426/16 од 07.06.2018. године, у седници одржаној 22.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Нишу Гж 6426/16 од 07.06.2018. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Нишу П 3933/10 од 09.09.2016. године, одбачен је, као неблаговремен, предлог тужиоца за понављање поступка са предлогом за обезбеђење доказа, поднет 06.07.2016. године.

Решењем Вишег суда у Нишу Гж 6426/16 од 07.06.2018. године, жалба тужиоца је одбијена, као неоснована и првостепено решење потврђено.

Против решења другостепеног суда тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка.

Одлучујући о ревизији тужиоца, у смислу члана 399. у вези члана 412. став 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. новог ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у списима, тужилац је 06.07.2016. године (петак) поднео предлог за понављање поступка правноснажно окончаног пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 168/11 од 15.06.2011. године, применом члана 422. став 1. тачка 9. ЗПП, важећег у време доношења правноснажне одлуке, уз предлог за обезбеђење доказа који се налази код државне инспекције за путеве – ко је

насипао грађевински материјал, подигао ниво земљишта и направио паркинг и тиме онемогућио одвод атмосферских падавина од парцеле тужиоца до пропуста.

Побијаним правноснажним решењем другостепеног суда, одбијена је жалба тужиоца и потврђено првостепено решење, којим је одбачен предлог тужиоца, као неблагоприятан.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом указује да је побијана одлука донета уз погрешну примену права.

Наиме, поступак чије се понављање тражи, покренут је тужбом поднетом 25.06.2003. године, али је првостепена пресуда донета у том поступку укинута решењем Окружног суда у Нишу од 24.09.2008. године, а предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање. Поступак је правноснажно окончан доношењем пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 168/11 од 15.06.2011. године. Дакле, поновни поступак у тој правној ствари спроведен је и окончан по одредбама Закона о парничном поступку објављеном у „Службеном гласнику РС“ бр. 125/04, који је у том периоду био на снази.

Предлог за понављање поступка поднет је 06.07.2016. године, у време примене новог ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), којим је у прелазним и завршним одредбама одређено да ће се поступци започети пре ступања на снагу овог закона спровести по одредбама Закона о парничном поступку објављеном у "Службеном гласнику РС", бр. 125/04 и 111/09, (члан 506. став 1. овог Закона), а ако је у поступцима из става 1. овог члана после ступања на снагу овог закона пресуда, односно решење којим се окончава поступак укинута и враћена на поновно суђење, поновни поступак спровешће се по одредбама овог закона (став 2. истог члана).

Имајући у виду цитиране одредбе закона које регулишу временско важење Закона о парничном поступку, као и чињеницу да је поступак чије се понављање тражи, вођен и окончан по одредбама Закона о парничном поступку објављеном у „Службеном гласнику РС“ бр. 125/04, а да после 01.02.2012. године, односно после почетка примене новог ЗПП („Сл. гласник РС“ бр.72/11), првостепена пресуда није укинута, то се применом члана 506. новог ЗПП („Сл. гласник РС“ бр. 72/11), поступак по предлогу тужиоца, за понављање правноснажно окончаног поступка, има спровести по одредбама Закона који је важио у време његовог вођења и окончања (поступка чије се понављање предлогом тражи), што у конкретном случају значи по одредбама Закона о парничном поступку објављеном у „Службеном гласнику РС“ бр. 125/04.

Разлози за понављање поступка одређени су чланом 422. наведеног Закона о парничном поступку, којом је у тачки 9. одређено да се поступак који је одлуком суда правноснажно завршен може поновити, по предлогу странке, ако странка сазна за нове чињенице или нађе или стекне могућност да употреби нове доказе на основу којих је за странку могла бити донета повољнија одлука да су те чињенице или докази били употребљени у ранијем поступку. Одредбом члана 423. ЗПП, прописани су рокови за подношење предлога за понављање поступка и то субјективни од тридесет дана, који у случају из члана 421. тачка 9. овог закона, тече од дана кад је странка могла изнети суду нове чињенице, односно нова

доказна средства (став 1. тачка 6. овог члана). Објективни рок за подношење предлога за понављање поступка, одређен је ставом 3. истог члана, тако што је прописано да се по протеку рока од пет година од дана кад је одлука постала правноснажна, предлог за понављање поступка не може поднети, осим ако се понављање тражи из разлога наведених у члану 421. тач. 2. и 3. овог закона.

Имајући у виду да је у конкретном случају предлог за понављање поступка поднет применом члана 422. тачка 9. ЗПП (ради утврђивања нових чињеница и доказа), да је поступак чије се понављање тражи правноснажно окончан 15.06.2011. године (пресуда Апелационог суда у Нишу Гж 168/11), а да је предлог поднет 06.07.2016. године, то нижестепени судови основано закључују да је исти неблаговремен, јер је поднет по истеку рока из члана 423. став 3. ЗПП, односно након истека рока од 5 година од правноснажности одлуке чије се понављање тражи.

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом указује да предлог није неблаговремен, јер су судови у конкретном случају морали применити одредбу члана 423. став 1. тачка 6. ЗПП, по коме, у случају из члана 421. тачка 9. овог закона, тече рок од 30 дана од дана кад је странка могла изнети суду нове чињенице, односно нова доказна средства. Наиме, наведена одредба утврђује субјективни рок за подношење предлога, који се може применити само у оквиру објективног рока прописаног ставом 3. истог члана – 5 година од правноснажности одлуке чије се понављање тражи, осим ако се понављање тражи из разлога наведених у члану 421. тач. 2. и 3. овог закона, што није случај у овој правној ствари.

Судска одлука постаје правноснажна даном доношења другостепене пресуде, којом је преиначена или потврђена првостепена одлука, па је на другачију оцену благовремености предлога тужиоца, без утицаја чињеница када је његов пуномоћник примио пресуду Апелационог суда у Нишу Гж 168/11 од 15.06.2011. године

Како је побијаном одлуком предлог тужиоца правилно одбачен, као неблаговремен, Врховни касациони суд је на основу члана 405. став 1. у вези члана 412. став 5. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић